

Fetița
și
călugărul

O fetiță îngândurată mergea cu pași mărunți pe o alee imensă împrejmuată de copaci înfloriți. Se simțea scăldată de o căldură ce răzbătea din culoarea roz, culoare ce năvălea și o învăluia din toate părțile. Se întorcea de la școală cu un ghiozdan mare, poate că prea mare pentru cât de mică de statură și slăbuță era. Poate că toate grijile sale erau înghesuite în acel ghiozdan iar lumina roză și mireasma copacilor înfloriți parcă o îndemneau să își arunce ghiozdarnul și să înceapă să se învârtască în vârtejuri mici și roz pe care să le simtă cum creșteau și se transformau în vârtejuri din ce în ce mai mari și amețitoare, de care poate că toate grijile ei puteau fi înghițite. Era o fetiță cuminte și ascultătoare și prefera ca numai ea să își știe gândurile ei adevărate. Îi era teamă să nu i se spună că ar putea fi greșit ceea ce gândea și prefera să trăiască într-o lume proprie a gândurilor ei, numai de ea știută.

Era atât de absorbită în propria sa lume imaginară, încât nici nu observă că un călugăr budist se apropie de ea. Părea și el la fel de copleșit de această simfonie a culorii roz ce îi înconjură. Îngândurarea fetiței îi atrase atenția. Poate că nu se așteptase ca o fetiță să pară atât de îngreunată de gânduri, ci numai de greutatea din ghiozdanul ei mare.

- Unde te duci copila mea? o întrebă cu un glas sfios. Nu se cădea ca un bărbat să intre în vorbă cu un copil și, mai ales, un călugăr.

Fetița a rămas surprinsă de vocea bărbătească, care i se adresase cu atâta sfiiciune. Întoarse capul, îl văzu pe călugăr și îi răspunse nehotărâtă:

- Mă duc acasă.

Îi era teamă că acest călugăr i-ar fi putut citi gândurile și ar fi putut afla că, de fapt, ar fi vrut să mai zăbovească, ca să se învârtă în cercuri.

Nehotărarea din vocea ei trezi suspiciunea călugărului care, era prea grăbit să zăbovească asupra acestui indiciu. Trebuia să ajungă și el la templul de la capătul acestui drum, care ducea la muntele ce îl găzduia. Totuși, și-ar fi dorit și el să mai stea puțin și să se bucure de frumusețea delicată a cireșilor în floare, ce îl înconjurau de pretutindeni.

Se întoarse către fetiță și îi spuse:

- Poate că ar fi bine să te grăbești, să ajungi acasă. Să nu te prindă seara singură pe drumuri.

Mai era ceva de mers până la cătunul îndepărtat de la poalele muntelui unde își avea locul și templul călugărului. Localnicii și toată lumea iubeau acest munte. Îi lăsase să își construiască locuințele și nu întâmpinaseră nicio rezistență din partea lui. Îl considerau un munte ospitalier și mulți spuneau că este magic, și că poate vorbi cu cine vrea el.

Călugărul era dintre puținii care vorbeau cu muntele și ascundea, cu mare grijă, acest secret. Muntele nu voia să știe nimeni cu cine vorbește. Îl alesese pe acest călugăr să fie un fel de mesager, care să îi avertizeze pe oameni în caz de primejdie. Așa s-a întâmplat și când a fost să vină o avalanșă care ar fi putut să acopere și cătunul și templul și, să curme viața oamenilor ce sălășuiau acolo.

Convins că muntele îl va avertiza și dacă era să i se întâmple ceva rău fetei, se hotărî să meargă la treburile lui.

Fetița răsuflă ușurată când văzu cum călugărul se îndepărtă de ea cu pași repezi, către capătul aleii ce ducea la vestitul munte despre care toată lumea spunea că ar fi avut puteri magice și că și-ar fi protejat locuitorii. I-ar fi plăcut mult să poată vorbi cu acest munte.

- Ce-ar fi să încerc își spuse ea în gând, să văd dacă vrea să vorbească și cu mine? Munte drag, spuse ea șoptind, poți să mă vezi? Știi unde sunt? Domnea o tăcere tulburată numai de foșnetul cireșilor.

- Ce mult seamănă acest foșnet cu un cor de șoapte, se gândi fetița. Poate că cireșii vorbesc între ei, își continuă ea monologul.

Îi plăceau poveștile, însă nu mai credea demult în ele. Stătea și le asculta cu atenție de fiecare dată, când învățătoarea ei le spunea la școală și îi plăcea mai mult să se uite la fețele colegilor ei, de pe care se citea uimirea. Nu îi venea să creadă nici în puterile fantastice ale acestui munte. Cum adică, un munte să îți vorbească? Nu putea mama ei, care era mută și surdă, de când o adusese pe ea pe lume și cum să poată un munte să vorbească?! Înțelegea limbajul semnelor învățat de la mama ei și se gândea că, poate și muntele folosea un limbaj asemănător. Așteptă liniștită să vadă dacă simte o adiere sau mângâiere mai puternică a vântului. Dacă ar fi simțit-o, i-ar fi plăcut să creadă că muntele i-a răspuns printr-un semn. Mai așteptă o vreme, până când se plictisi și se hotărî să își arunce ghiozdanul în iarbă. Începu să se învârtască. Mai întâi mai încet, și cu cât se învârtea mai mult, cu atât mai mult îi plăcea senzația că se scufundă într-un vârtej roz și cald. Se îndreptă către un petec de iarbă și își dădu drumul cu grijă pe pământ. Stătea pe spate cu ochii închiși și simțea că totul se învârte cu ea. Învățase că pământul se învârte și îi plăcea să creadă că ceea ce simte este dovada incontestabilă a faptului că pământul se învârte. O cuprinse un somn adânc, ce îi deschise ușile către lumea necunoscută a viselor.

Cireșii chiar vorbeau între ei. Foloseau un limbaj cunoscut de întreaga natură. Auzeau și înțelegeau atât limbajul oamenilor cât și gândurile acestora. Pe vremuri, oamenii și natura conviețuiau într-o armonie perfectă în care nimeni nu își ascundea gândurile și toți vorbeau aceeași limbă. De când oamenii deveniseră egoiști și se autodeclaraseră cele mai inteligente

făpturi de pe fața pământului, cu drepturi supreme de a decide soarta a tot ceea ce îi înconjoară numai în favoarea lor, lucrurile se schimbaseră. Natura întrerupsese orice fel de comunicare cu oamenii. Alegea totuși să vorbească, din când în când, cu oamenii cu gânduri curate, care nu le amenințau existența. Misiunea ei de a proteja omenirea era mult mai ușor de îndeplinit, atunci când avea un scop comun împreună cu oamenii, și anume acela de a proteja planeta pe care locuiau cu toții. Muntele, unul dintre înțelepții naturii, îl alesese pe călugăr să-i vorbească, fără însă a-l lăsa să înțeleagă limbajul comun al tuturor viețuitoarelor din natură.

Fetița de pe alea lor adormise, iar cireșii se hotărâra între ei să o supravegheze și să îi dea de știre muntelui în cazul în care se întuneca iar fetița nu se mai trezea. Inocența fetiței și puritatea gândurilor ei le dădea speranța că, într-o bună zi, natura și oamenii vor ajunge să se înțeleagă din nou. Fetița trebuia să își înceapă inițierea în cunoașterea Forței divine despre care călugărul știa atât de multe.

Fetița se trezise dintr-o dată sub apă și era uimită de cum putea să respire, cu atât de multă ușurință. Înota fericită, cuprinsă de sunete înfundate, pe care nu le mai auzise niciodată și care o umpleau de bucurie. Era înconjurată mai mult de liniște, iar deasupra ei se întindea un cer imens și albastru, presărat cu nori albi și pufoși. Când se uită cu atenție în dreapta ei, văzu un munte cunoscut, de care nu știa de unde își aducea aminte de el. Pe o stâncă stătea un călugăr, la fel de familiar, cu o față îngândurată care, parcă încerca să dezlușească tainele adâncurilor cu privirea sa pătrunzătoare. Surprinsă, îi auzi vocea:

- Mi-aș fi dorit să fiu acel peștișor mic și zglobiu. Pare că nu are nicio grijă. Poate știe că Atotputernicul îl veghează și îi îndrumă calea prin apă.

- Cine o fi acest A-tot-puternic? Muntele? Soarele? Cerul? Eu nu am mai auzit despre așa ceva, se gândi pește.

- Poate că nici nu știe că tot ce ne înconjoară aparține Divinului, iar noi suntem numai o părticică din el, continuă să se gândească călugărul.

- Deci...nu, nu poate fi nici muntele, nici soarele și nici cerul...și deci, A-tot-puternicul este Divinul, și noi, suntem divini pentru că suntem o parte din ....stai puțin! Gata! Am înțeles! De fapt noi putem să fim niște A-tot-puternici?! Stai puțin că nu mai înțeleg nimic! Eu nici măcar nu înțeleg de ce spune călugărul că sunt un peștișor, când eu sunt de fapt o fetiță. Știu că sunt înconjurată de apă și liniște, și de bucurie, și că pot înota în voie, într-o mare plină de senzații greu de descris.

- Dacă ar ști acest peștișor că aș vrea să uit că sunt un călugăr preocupat de existența Divinului și a tot ce ne înconjoară și că vreau să văd cum se vede lumea de acolo, din adâncuri...